

Daniel Kitabı - Yüz Yetmiş Üç Numara

Papalığın Gölgeleeri: "Hitler'in Papası"nın Ardındaki Etki ve Niyetleri Açığa Çıkarmak

Jeff Pippenger
2024-04-03

Hitler's Pope başlıklı kitapta yazar John Cornwell, Hitler Almanya'yı yönetirken hüküm süren müstakbel papanın hikâyesine, Roma Şehri'nden sürülmüş olan onun büyükbabası ile Papa IX. Pius'tan başlayarak girişir. IX. Pius, rahibe kılığına girerek Roma Şehri'nden kaçtığında, yanında götürdüğü tek kişi müstakbel papanın büyükbabasıydı. Cornwell, bu iki adam arasındaki yakın ilişkiyi ele alır; ardından da müstakbel papanın babasının Katolik Kilisesi'nin güç merkeziyle nasıl bağlantılı olduğunu gösterir. Bunu yaparken, IX. Pius döneminden II. Dünya Savaşı'na kadar uzanan tarihin toplumsal, siyasal ve dinî ortamını ortaya koyar. Bu tarih genel bakış son derece bilgilendiricidir.

Papalık iddiasında bir adım daha, on birinci yüzyılda Papa VII. Gregorius Roma Kilisesi'nin kusursuzluğunu ilan ettiğinde atıldı. Ortaya koyduğu tezler arasında, Kutsal Yazılara göre kilisenin hiç yanılmadığını ve hiçbir zaman yanılmayacağını beyan eden bir madde de vardı. Ancak bu iddiaya Kutsal Yazılardan kanıtlar eşlik etmiyordu. Kibirli Papa ayrıca imparatorları tahttan indirme yetkisini ileri sürdü ve kendisinin verdiği hiçbir hükmün hiç kimse tarafından bozulamayacağını, buna karşılık başkalarının bütün kararlarını bozma ayrıcalığının kendisine ait olduğunu ilan etti.

Yanılmazlığın bu savunucusunun zorba karakterinin çarpıcı bir örneği, Alman imparatoru Henry IV'e muamelesinde görüldü. Papanın otoritesini hiçe sayma cüretini gösterdiği için, bu hükümdarın aforoz edildiği ve tahttan indirildiği ilan edildi. Papalık buyruğuyla ona karşı isyana teşvik edilen kendi prenslerinin terk edişi ve tehditleri karşısında dehşete kapılan Henry, Roma ile barışmanın gerekliliğini hissetti. Eşi ve sadık bir hizmetkârıyla birlikte, papanın önünde boyun eğbilmek için, kışın ortasında Alpleri aştı. Gregory'nin çekildiği kaleye vardığında, muhafızları olmadan dış avluya götürüldü ve orada, kışın şiddetli soğuşunda, başı açık ve yalınayak, sefil bir kıyafet içinde, huzuruna kabul edilmek için papanın iznini bekledi. Ancak üç gün boyunca oruç tutup günah çıkarmasının ardından, papa ona bağışlanma vermeyi tenezzül etti. Yine de bu, yalnızca imparatorun krallık alametlerini yeniden kuşanmadan ya da kralliyet yetkisini kullanmadan önce papanın onayını beklemesi şartıyla oldu. Ve zaferiyle coşan Gregory, kralların gururunu kırmanın kendi görevi olduğunu övünerek ilan etti. Büyük Anlaşmazlık, 57.

VII. Gregorius "yanılmazlığın savunucusuydu", ancak bu gülünç iddia, onu Birinci Vatikan Konsili'nde yerleşik bir doktrin hâline getiren IX. Pius'a kadar resmî bir doktrin (dogma) hâline getirilmedi. Doktrin 18 Temmuz 1870'te kabul edildi; bu tarih, yüz kırk dört binin ilk hayal kırıklığından günü gününe yüz elli yıl öncesiydi.

Tarihle ilgili aydınlatıcı olan ş u ki, IX. Pius Birinci Vatikan Konsili'ni düzenleyip yanılmazlık dogmasını hayata geçirdiğinde, motivasyonu “modernizm” denen şeye duyduğu nefretten kaynaklanıyordu. Bu, bir papanın Kutsal Kitap öğretilerini tanımlarken hiç yanılmayacağı düşüncesine dayanmıyordu; Fransız Devrimi'nin doğurduğu etkiye karşı papalığın muhalefetini savunmaktı. Nihayetinde Komünizm olarak bilinecek olana yöneltmişti.

Fransız Devrimi, Avrupa uluslarının yönetim yapısında bir altüst oluşa yol açtı; özellikle papalık monarşisine karşı derin bir nefretle. Pius IX'u ve sağ kolunu geçici olarak Roma'dan sürüp çıkararak, İtalyan Cumhuriyetçi bir ayaklanmayı. Fransız Devrimi'nin ortaya çıkardığı çeşitli felsefelerle temsil edilen “modernizm” Pius IX'un baş düşmanıydı ve onun yanılmazlık doktrini, papanın Fransız Devrimi'nin ürettiği modernist fikirlere karşı ileri sürdüğü her iddiayı desteklemek üzere tasarlanmıştı.

Daniel kitabı on birinci bölüm, kırkinci ayet, 1798'de güneyin kralının (ateist Fransa) kuzeyin kralına (papalık) ölümcül yarayı verdiğini belirtir.

Pius IX'un yanılmazlık doktrini, Daniel on birinci bölümün kırkinci ayetinde tasvir edilen savaşla bağlantılıydı; ve 1869'un sonlarından başlayıp ertesine yıla kadar Pius IX, Katolikliğin başının papa olduğunu ve Katolikliğin de, 533 yılında Justinianus'un fermanında ilan edilmiş olduğu üzere, bütün kiliselerin başı olduğunu teyit etmek amacıyla, Vatikan I olarak bilinen Birinci Vatikan Konsili'ni topladı.

Vatikan II olarak da bilinen II. Vatikan Konsili, 1962-1965 yılları arasında toplandı. Katolik Kilisesi tarihinin dönüm noktası niteliğinde bir olaydı ve modern çağın en önemli ekümenik konsillerinden biriydi. Konsil, Papa XXIII. Yuhanna'nın liderliğinde toplandı ve 1963'te XXIII. Yuhanna'nın ölümünden sonra Papa VI. Pavlus'un papalığı döneminde devam etti. Bu iki konsil arasındaki belirgin farkı ayırt etmek önemlidir.

İlk konsil, papanın “önceliği” denilen şeyi tesis etmek içindi; bu, papanın Kilise'nin en yüksek yöneticisi, öğretmeni ve çobanı olduğu, imanın öğretilerini korumak ve yorumlamakla sorumlu bulunduğu anlamına gelir. Onun yetkisi, dogmaları tanımlamak, öğretiye ilişkin kararnameler yayımlamak ve iman ile ahlâk konularında papalık yanılmazlığı olarak bilinen bağlayıcı beyanlarda bulunmaktan oluşuyordu. Bu yetki, piskoposları atama, sakramentleri düzenleme ve Kilise'nin idaresini yönetme gücü dâhil olmak üzere, evrensel Kilise üzerindeki yargısal otoritesini de kapsar.

İkinci konsilin amacı, kiliseyi ekümenik bir kimliğe yeniden yönlendirmektir. Konsiller, birbirine taban tabana zıt öneriler niteliğindeydi. Liberal ikinci konsil, muhafazakâr birinci konsille çelişiyordu. Bu iki kanat geceyle gündüz kadar farklıydı ve Fatima'nın üç sırrına atfedilen kehanet, bu iki konsille yerinde bir biçimde temsil edilen bir iç savaşa işaret eder.

Kehanet, Pius IX'un temsil ettiği önceliği savunan bir sınıfın “beyaz papa”, “iyi papa” ya da “iyi piskopos” olarak anılan figürle; II. Vatikan Konsili ile ilişkilendirilen diğer sınıfın ise “siyah papa”, “kötü papa” ya da “kötü piskopos” olarak anılan figürle temsil edildiğini belirtir. İki siyasi kavram arasındaki tartışma, Portekiz'in Fatima kentindeki Fatima mucizesinin kutsal mekânı

ziyaret ettiğinizde temsil edilir. İçeri girildiğinde, yürüyüş yolu bir yanda siyah bir papa heykeli, diğer yanda beyaz bir papa heykeli arasında uzanır.

Bu nedenle, kitabın 'Hitler'in papası' olarak tanımladığı kişiye nihayetinde dönüşecek adamın mirasının bir parçası hâline gelir; köklerinin modernizm (güneyin kralı) ile papalık birinciliği (kuzeyin kralı) arasındaki mücadeleye iç içe olduğu gerçeği.

İncelemekte olduğumuz kitabın yazarının itibarlı bir Katolik olduğu ve kitabı yazmaktaki beyan edilmiş amacının, İkinci Dünya Savaşı sırasında hüküm süren papanın Hitler'i, Nazileri desteklediği ya da Yahudilere ve diğerlerine karşı gerçekleştirilen Holocaust'ta herhangi bir sorumluluğu bulunduğu iddiasına ışık tutmak olduğu anlaşılmalıdır. Cornwell, I. Vatikan Konsili'ni düzenleyen sağ kol niteliğindeki kişi olan XII. Pius'un büyükbabasına değindiğinde, güney ve kuzey kralları arasındaki mücadelenin tarihi, bizzat o tarihin içinde sahnelenmektedir. "Cumhuriyetçilik" devrimi İtalya'ya ulaştığında, yaklaşık bir yıl boyunca İtalyanlar IX. Pius'u Roma şehrinden sürdüler ve o geri döndükten sonra bile, papalığın sahip olduğu her şey, Vatikan Şehri olarak bilinen yüz on dönümlük alanla sınırlı kaldı.

Vatikan'a geri dönebilmesinin tek yolu bile, Fransız birliklerinin yardımı ve kötü şöhretli Yahudi bankerler olan Rothschildler'den alınan bir borç sayesinde olmuştur. II. Dünya Savaşı sırasında papalığın Holokost'taki suç ortaklığını akıllıca kavrayabilmek için, Avrupa'nın Mesih'in çarmıha gerilişinden bu yana Yahudilere yönelik tutumuna dair bazı temel anlayışlar gereklidir. Kitap, antisemitizm ile ırkçılığın iki farklı tutum olduğunu öne sürmekte; Hitler'in Yahudilere yönelik nefretinin ırkçı olduğunu, çünkü Hitler'in Yahudileri insanlığın daha aşağı bir kategorisi olarak gördüğünü, oysa antisemitizmin Yahudilerden Tanrı'yı öldürdükleri için nefret etmek olduğunu iddia etmektedir. Bunların aynı şey olup olmadığı ya da gerçekten ikisi arasında bir ayrım bulunup bulunmadığı bir yana, Yahudilerin maruz kaldığı sıkıntıların gerçekliği anlaşılmaya değerdir.

Örneğin, bugün Amerika'da "getto" sözcüğü kullanıldığında, çoğu kişi bunun kentin yoksul, bakımsız kesiminin tanımı olduğunu düşünür. Oysa "getto" terimi başlangıçta, özellikle İtalya'nın Venedik kentinde, Orta Çağ boyunca Yahudilerin yaşamaya mecbur bırakıldığı bir şehir bölümünü ifade ediyordu. İlk getto, 1516 yılında Venedik'te kuruldu; o zaman Venedik Cumhuriyeti, Yahudileri şehrin "geto nuovo" (yeni dökümhane) olarak bilinen belirlenmiş bir bölgesine kapattı ve bu yer zamanla getto adıyla anılmaya başladı.

Orta Çağ boyunca Avrupa'da, Yahudiler hem nerede yaşayabilecekleri hem de hangi meslekleri icra edebilecekleri konusunda kısıtlanmıştı. Bu kısıtlamalar, Yahudilerin Tanrı'yı öldürdüklerine ve daha sonraki tüm sorunları kendi eylemleriyle kendi başlarına getirdiklerine dair inanca atıfta bulunan antisemitizmin eski tanımına dayanıyordu.

Orta Çağ'da, Hristiyanların borç para veremeyeceği ya da verilen bir borç karşılığında faiz kabul edemeyeceği yerleşik bir gelenektir. Yahudiler bu kısıtlamadan muaf tutulmuştu ve borç para verme, Yahudilerin icra etmelerine izin verilen mesleklerden biri hâline geldi. Rothschild ailesi gibi Yahudi bankerler, hangi meslekleri icra etmelerine izin verildiğine ilişkin yasal sınırlamalara karşılık para bozan kimseler oldular. IX. Pius, Vatikan'a dönmek için mali kaynağa ihtiyaç duyduğunda, artık Roma şehrini yönetmiyor olmasının doğurduğu hüsrana, para temin etmek üzere

Yahudilere başvurmak zorunda kalmasıyla daha da büyüdü.

Roma'dan sürülmeden önce IX. Pius, Yahudiler ve kilisenin Yahudilerle ilişkisi konusunda iki kamptan birine mensup görünmekteydi. Bu iki kamptan biri, Yahudilerin başlarına ne gelirse gelsin, yalnızca hak ettiklerini bulduklarına inanıyordu; diğeri ise Yahudilere karşı bir nebze merhamet göstermeye meylediyordu. IX. Pius sürgüne gönderildikten sonra Vatikan'a döndüğünde, sürgününden önce zaman zaman göstermiş olduğu merhameti bir daha hiç göstermedi. Sürgününden önce Roma şehrindeki gettoyu kapatmıştı; dönüşünden sonra ise gettoyu yeniden tesis etti ve mali kayıplarını telafi etmek amacıyla Yahudiler üzerine bir vergi koymaya başladı.

Papa IX. Pius'un sağ kolu, Hitler'in papasının büyükbabası Marcantonio Pacelli'ydi. Papalığı destekleyen özel bir avukat sınıfına mensup bir avukattı. Oğlu da, nihayetinde Hitler'in papası olacak torunu gibi, aynı seçkin avukat sınıfının bir parçası oldu. Kitap, Eugenio Pacelli'nin büyükbabası ve babasının tarihi ile onun gençliği ve eğitimini anlattıktan sonra, Pacelli'nin papalık için çalışmaya başlarken üstlendiği konumu ele alır. Seçkin papalık avukatlarından gelen bir avukat olarak, konkordatolar olarak adlandırılan sözleşmelerde uzmanlaşmış bir birimin başına getirildi. 1901'de Pacelli, Papalık Devlet Sekreterliği'nin dairesine alındı.

Pacelli uluslar nezdinde elçi oldu. Kehanetvari biçimde, Pacelli, yeryüzünün krallarının papalıkla zina etmesini nihayete erdiren hukuki temas noktası haline geldi. 1903'te X. Pius papa olarak taç giydi. Hemen "görecilik ve şüpheciliği" üreten "entelektüel zehir"i hedef almaya başladı. Pius X'in "modernizmi" ortadan kaldırma çabasını yürüten kişi, Pacelli ile aynı ofiste çalışan Umberto Benigni'ydi. Benigni, bir grup dünya çapındaki tarihçi hakkında bir keresinde şöyle demişti: "Onlar için tarih, sürekli, umutsuz bir şekilde kasmaya çalışma dışında bir şey değildir. Bu tür bir insan için tek bir çare vardır: Engizisyon!" Benigni'ye göre, Fransız Devrimi'nden gelen fikirlere herhangi bir sempati ifade eden bir tarihçi idam edilmeliydi.

Resmî olarak Benigni, Papalık için propaganda bakanlığını yürütüyordu, ancak gayriresmî olarak gizli bir casus ağını da yönetiyordu; bu ağ, güneyin kralından kaynaklanan "modernizm"e herhangi bir sempati duyan Katolikleri tespit etmek üzere tasarlanmıştı. Sonuçta 1910'da, çalışmaları Papalık çalışanlarını Antimodernist Yemin adı verilen bir yemini etmeye mecbur bırakan bir genelgeye yol açtı. Hâlâ yürürlüktedir. Vatikan'da çalışmak için, bugün komünist fikirler diye adlandıracağımız modernist fikirlere nefret beslediğinize yemin etmeniz gerekir.

Cronwell'in kitabının özetinde, iç kapak sayfasında şöyle yazar: "Yüzyılın ilk on yılında, parlak bir genç Vatikan avukatı olarak Pacelli, emsali görülmemiş düzeyde papalık gücünü savunan bir ideolojinin şekillenmesine yardımcı oldu; 1920'lerde Almanya'da gücünü dayatmak için kurnazlık ve şantajla başvurdu. 1933'te Hitler onun için mükemmel bir müzakere ortağı oldu ve Katoliklerin toplumsal ve siyasal eylemlerden çekilmesi karşılığında Katolik Kilisesi'ne dini ve eğitim alanlarında ayrıcalıklar tanıyan bir konkordat imzalandı. Roma tarafından dayatılan siyasal Katolikliğin bu 'gönüllü' terk edilişi, Nazizmin yükselişini kolaylaştırdı."

14 Temmuz 1933'teki bir kabine toplantısında Adolph Hitler, Pacelli'nin Nazilerle birlikte ürettiği mutabakatın Almanya için "bir güven alanı.... Uluslararası Yahudiliğe karşı gelişen mücadelede."

yarattığı görüşünü o ay dile getirdi.

Cornwell'ün kitabı, Almanya'nın çoğunluğu Katoliklerden oluştuğu için Hitler'in iktidara yükselebilmesinin başlıca sebebinin Pacelli olduğuna dair kanıtları kabul etmeyi reddeden Katolikler tarafından iyi karşılanmadı. Pacelli, 1933'ten itibaren Katolik yayınevini, Katolik haber ajanslarının ve Katolik okullarının Hitler'in gidişatı hakkında herhangi bir şey söylemesini engelleyen bir anlaşma yapmıştı. Kitap, daha sonra II. Dünya Savaşı sırasında papa olan Pacelli'nin açıkça anti-Semitik eğilimini izlemektedir. Kitaptan, son derece güvenilir tarihî kaynaklara dayanarak en az üç husus tespit edilebilir.

Birincisi, Daniel on birinci bölümde tasvir edildiği üzere, kuzey kralı ile güney kralı arasındaki savaştır. Bu savaşta düşmanlar, ateizme karşı Katoliklik; Komünizme karşı papa olarak görülür. Diğer nokta ise, papanın II. Dünya Savaşı sırasında ateizme karşı vekil ordusu olarak Nazizmi kullanmış olmasıdır; tıpkı 1989 yılında SSCB'nin ateizmine karşı vekil ordusu olarak irtidat etmiş Protestanlığı kullanmış olduğu gibi. Kitap ayrıca, Fatima'daki mucizeden kaynaklanan şeytanî mesajlarla temsil edilen içsel ve dışsal peygamberlik yapısını da tanımlamaktadır.

Daniel on birin on bir ve on ikinci ayetlerinde tasvir edilen Raphia'nın sınır savaşı, günümüzde Ukrayna'da cereyan etmekte olan sınır savaşını temsil etmektedir. Kadim savaş sıcak bir savaştır; ikincisi ise, vekil orduların ölümcül bir çatışma içinde yer aldığı ikinci vekâlet savaşıdır. Raphia, sınır savaşını kuzey kralı ile güney kralı arasında cereyan eden bir savaş olarak tanımlar; ancak peygamberlik, yakında gelecek Pazar yasasına dek Sur'un fahişesinin unutulduğunu, İzebel'in Samiriye'de bulunduğunu ve Hirodiya'nın Hirodes'in doğum günü şölenine gitmediğini öğretmektedir. Kuzey kralının bu mevcut tarihteki rolüne dair bu üç tanıklık, onun perde arkasında ipleri çekmekte olduğudur. Onun unutulmuş olduğu sırada meydana gelen sıcak savaşlar, vekâlet savaşları ve soğuk savaşlar, onun vekil orduları tarafından gerçekleştirilmektedir.

Rusya güney kralıdır ve şu anda, Batı dünyasının küreselcileri tarafından, başta Amerika Birleşik Devletleri'ndeki ilerici Demokratlar ve yalnızca adı Cumhuriyetçi olan Cumhuriyetçiler (RINO) tarafından finanse edilen sınırda bir savaşın içindedir. Daniel on birin kırkıncı ayetinde Amerika Birleşik Devletleri kuzey kralının vekil ordusu olarak temsil edildiğinde, onun iki peygamberlik özelliği askerî kudret ve malî güçtür. Amerika Birleşik Devletleri, 1989'da yaptığı işin aynısını Ukrayna'da gerçekleştirmekte, Papaya karşı Rusya'ya değil, Rusya'ya karşı Papaya yardım etmektedir; ve sahadaki vekil ordu, Ukrayna'yı savunan güç, Nazi destekçileriyle o denli doludur ki ana akım medya bile bunu inkâr edememektedir. Roma şimdi, İkinci Dünya Savaşı olan sıcak savaşta ve 1989'da Rusya'ya karşı savaşmak için kullandığı aynı vekil orduları kullanmaktadır. Şu kitabı okuyun: Hitler's Pope, the Secret History of Pius XII.

Bu incelemeyi bir sonraki makalede sürdüreceğiz.

Benzer şekilde, Tanrı, sevgili Yuhanna'ya kilisenin gelecek çağlara ilişkin tarihini açmak üzereyken, ona yedi kiliseyi simgeleyen şamdanlar arasında yürüyen “İnsanoğluna benzer Biri”ni göstererek, Kurtarıcı'nın halkına duyduğu ilgi ve özenin güvencesini verdi. Yuhanna'ya kilisenin dünyevi güçlerle yaptığı son büyük mücadeleler gösterilirken, aynı zamanda imanlıların nihai zaferini ve kurtuluşunu görmesine de izin verildi. Kilisenin canavar

ve onun suretiyle ölümcül bir çatışmaya sürüklendiğini ve o canavara tapınmanın ölüm cezası tehdidiyle zorla uygulandığını gördü. Ama savaşın dumanı ve gürültüsünün ötesine bakınca, Siyon Dağı'nda Kuzu ile birlikte, alınlarında canavarın damgası yerine "Baba'nın adı yazılı" olan bir topluluk gördü. Ve yine, "canavara, onun suretine, damgasına ve adının sayısına karşı zafer kazanmış olanların, Tanrı'nın lirlerini ellerinde tutarak cam gibi denizin üzerinde durduklarını" ve Musa'nın ve Kuzu'nun ezgisini söylediklerini gördü.

Bu dersler bizim yararımız içindir. Önümüzde, insanların ruhlarını sınyacak bir dönem bulunduğundan, imanımızı Tanrı'da sağlam tutmalıyız. Mesih, Zeytinlik Dağı'nda, ikinci gelişinden önce gerçekleşecek korkunç yargıları anlattı: 'Savaşlar ve savaş haberleri duyacaksınız.' 'Ulus ulusa, krallık krallığa karşı kalkacak; çeşitli yerlerde kıtlıklar, salgınlar ve depremler olacak. Bütün bunlar sıkıntıların başlangıcıdır.' Bu peygamberlik sözleri Yeruslaim'in yıkılışında kısmen yerine gelmiş olsa da, son günlere daha doğrudan uygulanır.

Büyük ve ciddi olayların eşiğindeyiz. Peygamberlik sözleri hızla yerine geliyor. Rab kapıdadır. Yakında, yaşayan herkes için son derece önemli bir dönem önümüzde açılacak. Geçmişin tartışmaları yeniden canlanacak; yeni tartışmalar doğacak. Dünyamızda yaşanacaklar henüz hayal bile edilmedi. Şeytan insan aracılığıyla çalışıyor. Anayasayı değiştirmeye ve pazar gününün tutulmasını zorunlu kılan bir yasa çıkarmaya çalışanlar, bunun sonucunun ne olacağını pek fark etmiyorlar. Bir kriz kapımızda.

"Ancak Tanrı'nın kulları bu büyük kriz anında kendi güçlerine güvenmemelidir. İşaya'ya, Hezekiel'e ve Yuhanna'ya verilen görümlerde, göğün yeryüzünde olup biten olaylarla ne kadar yakından bağlantılı olduğunu ve O'na sadık olanlara Tanrı'nın ne denli büyük bir özen gösterdiğini görüyoruz. Dünya başıboş değildir. Gelecek olayların programı Rab'bin elindedir. Göklerin Yüceliği, ulusların kaderini ve kilisesine ilişkin meseleleri de kendi tasarrufunda tutar." Testimonies, cilt 5, 752, 753.